

Fil Eti Yediniz mi?

1980 ihtilâlinin üçüncü veya dördüncü günüydü. Akşam Üniversite talebeleriyle Risala-i Nur dersi yaptık. Dersten sonra çay içerken etrafıma göz gezdirdiğimde herkesi endişe ve telâş içerisinde gördüm. Sebebini sordum. Onlar da:

“Hocam bazı örgüt evlerinin basıldığını, anarşiye karışan talebelerin tutuklandıklarını ve hapse atıldıklarını duyduk. ‘Acaba bize de bir zarar gelir mi?’ diye endişe duyuyoruz.” dediler.

Bunun üzerine ben de onlara latife olsun diye **“İçinizde fil eti yiyenler var mı?”** diye sordum. Sorumu hayretle karşıladılar ve bir cevap vermediler. Ben devam ettim:

“Biz fil eti yemedik ki korkalım.” Talebeler merak ve hayret içinde hiç konuşmadan yüzüme bakıyorlardı. Yüzlerinde istifham izleri belirliyordu. Ben de onların meraklarını iyice tahrik etmek için hiç konuşmadan çayımı içmeye devam ettim. Heyecanları doruk noktasına gelince onlara *“Hayatü'l Hayevân”* isimli kitapta okuduğum şu hikayeyi anlattım:

“Bir zamanlar bir gemi fırtınaya tutulmuş. Günlerce dalgaların arasında çalkalanıp durmuş. İçindeki insanlar korkudan ve açlıktan perişan olmuşlar. Herkes fırtınadan kurtulmak için dua etmiş ve nezirlerde bulunmuşlar. İçlerinde bulunan evliyadan bir zat ise:

“Ya Rab! Bizi bu felâketten sağ salim kurtarırsan fil eti yemeyeceğim.” diye nezretmiş. Daha sonra Cenâb-ı Hakk’ın inayetiyle gemi salim olarak insanların oturmadığı bir sahile ulaşmış. Gemidekiler bir taraftan kurtulduklarına sevinip Allah’a şükrederken, diğer taraftan açıklıklarından ne yapacaklarını şaşırılmış hâlde bekliyormuş. Derken bir taşın dibinde küçük bir fil yavrusu görmüş ve çok sevinmişler.

“Gelin bu yavruyu kesip yiyelim. Nasıl olsa zaruret hâlinde bu gibi hayvanların etini yemeye şeriatın müsaadesi var.” demişler. İçlerindeki evliya:

“Ben fil eti yememeye nezrettim, sizin de yememenizi tavsiye ederim.” demiş.

“Onlar bu Allah dostunun nasihatini dinlemeyerek küçük fil yavrusunu tutup kesmişler. Daha sonra yavrunun anası olan fil gelmiş. Yavrusunu bulamayınca; insanlara yaklaşmış ve hortumunu insanların ağzına teker

teker tutmuş hangisinden yavrusunun kokusunu almışsa hortumuyla onun başına vurmuş. Böylece oradaki insanların hepsini öldürmüş. Sıra evliyaya gelmiş hortumunu onun da ağzına tutmuş. Ondan yavrusunun kokusunu alamayınca müsait bir yere yanaşmış ve **“Sırtıma bin.”** dercesine beklemiş. Fil, Allah dostunu sırtına bindirdikten sonra onu insanların bulunduğu bir yere bırakmış."

Etrafımdakiler bu hikayeyi dinledikten sonra gülüştüler. Yüzlerindeki korku ve endişe izleri kaybolup yerini sürur ve neşeye bırakmıştı. Şöyle devam ettim:

“Dinimiz devletin, ülemanın ve avamın vazifesini ayırmıştır. İnsanların huzur ve saâdeti bu vazifelerin bir birine karıştırılmamasındadır. Bu hakikatı bilmeyen bazı gençlerimiz **‘Siz daima oturup sadece kitap okuyorsunuz. Hiçbir fiili harekette bulunmuyorsunuz.’** diye bizi tenkit ettiler ve memleketimizi yıkmaya teşebbüs eden Marksist ve bir kısım bölücü gruplara karşı silâhla mücadeleye girdiler. **Devletin işini yüklenmeye kalkıştılar.** Güya devlet ve milleti kurtaracaklardı. Aksine binlerce gencin ölümüne sebep olmakla beraber, anarşinin daha çok şiddetlenmesine yol açtılar.

Elhamdülillah Nur Talebeleri ise Risale-i Nur'daki hakikatlerle bir çok gencin iman ve faziletlerine vesile oldukları gibi, onların anarşi ve teröre katılmalarına da engel oldular.

Bir hakikattir ki; insanların güzel fikirlerini birbirlerine anlatması ancak sulh ve sükun içinde olur. Bundan dolayı Üstadımız Bediüzzaman hazretleri vefatından önce talebelerine verdiği en son dersinde **müsbet hareketi** tavsiye ederek

“Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rızayı İlahiyeye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır; vazifeyi İlahiyeye karışmamaktır. Bizler asayışı muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde her bir sıkıntıya karşı sabır ve şükürle mükellefiz.”[1](#)

buyurmuştur. Bediüzzaman Hazretlerinin bu dersinden anlaşılıyor ki insanların huzur ve salâhı kargaşa ve fitne ile değil halkı ıslah ve irşat iledir.

Bununla beraber şayet bizim de bu iman hizmetinde başımıza bir sıkıntı gelirse vazifemiz sadece sabır değil, aynı zamanda o musibete karşı şükürdür. Malumdur ki, Üstadımız yaklaşık bir asır boyunca ifa etmiş olduğu hizmetinde asla asayışı ihlâl edici bir harekette bulunmamış, talebelerini de bundan men etmiştir. Biz de bu hususta Üstadımızı örnek alarak onun izinden yürümeli ve onun koyduğu düsturlara

uymalıyız.

Üstadımızın **“İki elimiz var ancak Nura kâfi gelir.”** buyurması da ne kadar hikmet dolu bir hakikattir! **“Nur Talebeleri asayişin manevi bekçileridir.”** hakikati dün olduğu gibi bugün de yarın da geçerli olacaktır. Bediüzzaman Hazretleri

“Nur Talebeleri benim maddi ve manevi feragat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır. Bize eza ve cefa edenlere karşı hiçbir talebem kalbinde zerre kadar intikam hissi beslememelidir.”

diye tavsiye etmektedir.

Dipnotlar:

[1](#) *Emirdağ Lahikası I, s, 241.*